

vissen door D.v.d. Stoep

Een paar weken geleden heb ik op een middag, ongelogen, zeker een twintig vissen uit het water gehaald en zeker geen kleintjes ook, flinke vorens, die al z'n leven het bakken wel waard waren. Charlientje was er bij en die kan het getuigen. Ze keek me met een toegeeflijke glimlach aan toen ik de hengel uit het schuurtje haalde en vroeg of ze meeding. Het was nog al aardig weer en daarom stemde ze toe, na eerst voorgesteld te hebben om de hengel maar thuis te laten. Want vissen — zo is haar redenering — nou ja, dat is toch eigenlijk hetzelfde als aan de waterkant zitten, in koehopen trappen, lui zijn of een boek lezen en zo. Daar heb je geen hengel voor nodig. Laten we er een leuke middag van maken en dan kopen we als we terug komen haring, dan heb jij ook je zin.

Ik bracht haar echter aan het verstand, terwijl ik een hele boterham tot deeg transformeerde, dat ik van plan was om serieus te gaan hengelen en ik zette aan dit voornemen kracht bij door met de haak in mijn colbertje te haken, zodat het nog een kwartier langer duurde voor ik aan m'n edele hengeldrift kon voldoen.

Weinig kon Charlientje vermoeden, dat ik die middag zeker dertig vissen zou vangen.

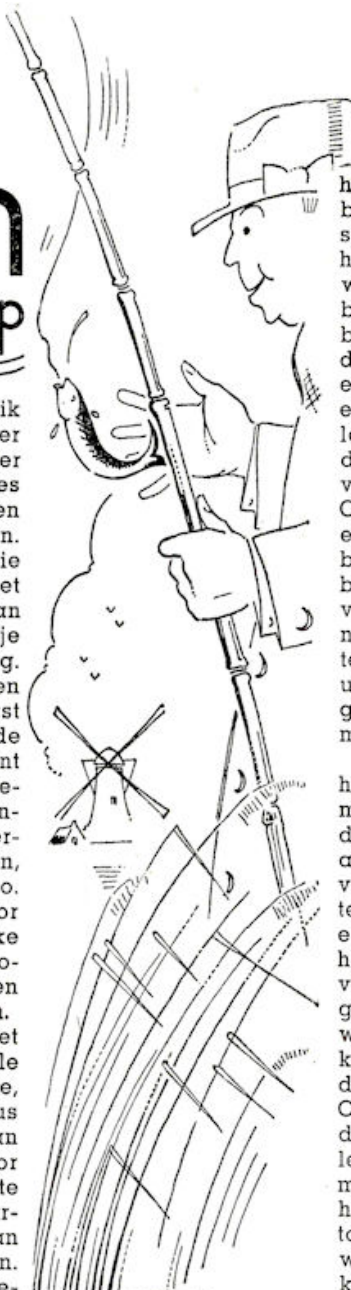
Zo gingen we dan door de groene weilanden van 't knusse dorpje, waar ik een paar daagjes logeerde, naar een water genaamd „De Pit“, dat mij als uitermate zeer visrijk was aangeprezen. Al is een water echter visrijk, dan wil dat nog niet zeggen, dat men de vissen altijd vangt. Daar is enige kunde voor nodig en een goede dosis geduld. Hoe dat zij, ik zat nog maar nauwelijks of ik moest mijn vrouw naar huis sturen om een emmer, die wij inderhaast vergeten hadden. De vissen beten als gekken en toen ik mijn hengel ophaalde om te kijken of het deeg er nog aan zat, hing er zo waar een vis aan de haak. Dit was de eerste van de veertig die ik die middag gevangen heb en

het was geen kleintje ook, zo breed als de telefoon, die op mijn schrijftafel staat, maar niet zo hoog. Een kleine, loense boer was er getuige van dat ik het beest aan de haak haalde. Hij bleef even staan en keek waarderend naar mijn vangst. Als je er zo twintig hebt, heb je zeker een half pond, zei-d-ie en dat geloof ik ook wel. Ik zou haast wel denken een kilo, al houd ik niet van overdrijven.

Charlientje bracht behalve een emmer ook mijn zwager mee — bij wien ik logeerde — en ze hebben samen verbaasd naar de vangst zitten kijken. Het kan dus navraag velen, ook bij mijn zuster, die het tweetal na een half uurtje volgde. Jonge, dat ging goed. Ik legde maar in en haalde maar op en 't was altijd raak.

Ik heb mijn zwager ook de hengel eens in handen gegeven, maar hij ving geen kikker en daarom heb ik hem toen maar als zijn werk opgedragen om de vissen, die ik ving van de haak te halen. In die tijd kon ik weer een deegje gereed maken. Zo heeft hij zeker die middag een vijftig vissen van de haak afgehaald en geen kleintjes ook. Er waren prachtige bij en ook de kleinste waren nog flink boven de maat. Het ging gesmeerd. Charlientje maakte ten slotte de deegjes gereed, ik sloeg ze aan, lei in en haalde op en dan haalde mijn zwager de vis van de haak en zijn vrouw deelde af en toe een bonbon uit. Zo hadden wij allen iets te doen. Op 't laatst keek ik niet eens meer naar de dobber. Die ging toch wel onder. Aan alle goede dingen komt echter een eind. Mijn arm werd moe van het inleggen en ophalen en het werd tijd om naar huis te gaan en een stukje te eten. Ik kreeg genoeg van het vissen. En dat is begrijpelijk ook. 't Was welletjes. Ik had, la m' es kijken, deze middag toch zeker wel een kleine zestig vissen gevangen en geen kleintjes ook. Ze waren het bakken wel waard.

De burens links en rechts — bij Piene-man zijn ze zonder kinderen, maar bij Langmuur hebben ze er tien — hebben er ook van meegegeten en we hebben allemaal een flinke portie gehad. Het kan navraag velen.

KAREL H./